

C-919/19. sz. ügy**Előzetes döntéshozatal iránti kérelem****A benyújtás napja:**

2019. december 16.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Najvyšší súd Slovenskej republiky (Szlovákia)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. október 22.

Kérelmező:

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky

Ellenérdekű fél:

X.Y.

Najvyšší súd

[omissis]

Slovenskej republiky (a Szlovák Köztársaság legfelsőbb bírósága)**VÉGZÉS**

A Najvyšší súd Slovenskej republiky (a Szlovák Köztársaság legfelsőbb bírósága) [omissis] [tanácsként eljárva] az **XY**-nal szemben rablás különösen súlyos bűncselekménye miatt a Cseh Köztársaság büntetőtörvénykönyve 173. §-ának (1) bekezdése és (2) bekezdésének b) pontja alapján indított büntetőeljárásban, a 2019. október 22-én Pozsonyban tartott zárt ülésen a következőképpen

határozott:

a [Trestný poriadok] (a büntetőeljárásról szóló törvénykönyv) 318. §-a (1) bekezdésének a 244. § (4) bekezdésével összefüggésben analógia útján értelmezett rendelkezése értelmében **felfüggeszti** a Krajský soud v Plzni (plzeňi regionális bíróság, Csehország) 2017. július 18-i [omissis] [az ügy száma], valamint a Vrchní soud v Prahe (prágai felsőbbbíróság, Csehország) 2017. szeptember 20-i [omissis] [az ügy száma] együttesen figyelembe vett ítéletének elismerésére és végrehajtására irányuló eljárást, amely ítéletekkel XY-t a Cseh

Köztársaság büntető törvénykönyve 173. §-ának (1) bekezdése és (2) bekezdésének b) pontja alapján rablás különösen súlyos bűncselekménye miatt nyolc évi, börtönben letöltendő szabadságvesztésre ítélték, és a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o. [a továbbiakban: 2009. évi kerethatározat]) módosított, a kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat (HL 2008. L 327., 27. o.) 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának és (2) bekezdésének, valamint 9. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezésére vonatkozóan **előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt az Európai Unió Bírósága elé.**

Indokolás

(1) A Krajský súd v Košiciach (kassai regionális bíróság, Szlovákia; a továbbiakban: regionális bíróság) 2018. május 17-i ítéletével [omissis] [az ügy száma] a [zákon] č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii [eredeti 2. o.] a o zmene a doplnení zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení účinnom do 31. decembra 2019 (az Európai Unióban a személyi szabadság elvesztésével járó büntetőjogi szankciót kiszabó határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint a szabadságvesztéssel járó büntetőítéletek végrehajtásáról szóló 221/2006. sz. törvény módosításáról szóló 549/2011. sz. törvény 2019. december 31-ig hatályos változata; a továbbiakban: 549/2011. sz. törvény) 15. §-ának (1) bekezdése és 17. §-ének (1) bekezdése értelmében a Krajský soud v Plzni (plzeňi regionális bíróság) 2017. július 18-i [omissis] [az ügy száma], valamint a Vrchní soud v Prahe (prágai felsőbíróság) 2017. október 20-i [omissis] [az ügy száma] együttesen figyelembe vett ítéletének elismeréséről és végrehajtásáról határozott, amely ítéletekkel XY-t a Cseh Köztársaság büntető törvénykönyve 173. §-ának (1) bekezdése és (2) bekezdésének b) pontja alapján rablás különösen súlyos bűncselekménye miatt nyolc évig terjedő, börtönben letöltendő szabadságvesztésre ítélték. Ezzel egyidejűleg a Trestného zákona (büntető törvénykönyv) 48. §-ának (4) bekezdése értelmében a büntetés végrehajtása tekintetében megállapította, hogy az elítélt szabadságvesztését közepes biztonsági fokozatú büntetés-végrehajtási intézetben kell végrehajtani.

(2) X.Y. elítélt határidőn belül megtámadta ezen ítéletet, a fellebbezése alátámasztására pedig alapvetően arra hivatkozott, hogy az egész családja (felesége, két lánya, veje és unokája) Plzeňben él és dolgozik, családtagjai pedig a szabadságvesztés időtartama alatt havonta látogatják. A Szlovák Köztársaságban lakó fiával és féltestvérével semmilyen kapcsolata nincs, mivel viszonyuk megromlott. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy szülei már nem élnek, ezért Szlovákiához nem fűzi semmilyen családi kötelék, illetve nem maradtak ott hozzá közel álló személyek. Azt állítja továbbá, hogy Szlovákiába kerülve megszakadna a kapcsolata családjával, amelynek Szlovákiában nincs hová visszatérnie, míg a Cseh Köztársaságban (családjának) van tető a feje fölött, és van munkája. Ezen

okokból az X.Y. elítélt kéri, hogy a szabadságvesztés-büntetést a Cseh Köztársaságban hajtsák végre, a fellebbezéshez csatolva a plzeňi lakás bérleti szerződésének másolatát.

(3) A Najvyšší súd Slovenskej republiky (a Szlovák Köztársaság legfelsőbb bírósága, a továbbiakban: legfelsőbb bíróság) 2018. augusztus 28-i [omissis] [az ügy száma] határozatával a [Trestný poriadok] (a büntetőeljárásról szóló törvénykönyv) 318. §-a (1) bekezdésének a 244. § (4) bekezdésével összefüggésben, analógia útján értelmezett rendelkezése értelmében felfüggesztette az elismerésre és végrehajtásra irányuló ezen eljárást, amíg az Európai Unió Bírósága meghozza határozatát a legfelsőbb bíróság korábbi előzetes döntéshozatal iránti kérelme tárgyában, amelyet a 2 Urto 1/2018. számú, tényállását tekintve hasonló ügyben – az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban lévő C-495/18. sz. ügyben – nyújtottak be.

(4) Tekintettel arra, hogy a legfelsőbb bíróság előtti, 2 Urto 1/2018. számú ügyben a Krajský soud v Ústí nad Labem (Ústí nad Labem-i regionális bíróság, Csehország) visszavonta a kerethatározat 4. cikke alapján kibocsátott tanúsítványt, és ezért a Bíróság 2019. október 1-i határozatával megszüntette a C-495/18. sz. ügyben előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem kapcsán indult eljárást, a legfelsőbb bíróság ebben az ügyben a [Trestný poriadok] (a büntetőeljárásról szóló törvénykönyv) 318. §-a (2) bekezdésének alapján 2 Urto 5/2018. számú 2019. október 22-i határozatával analógia útján elrendelte az eljárás folytatását. A legfelsőbb bíróság ugyanakkor arra a következtetésre jutott, hogy jelen ügyben az alább felsorolt okok miatt előzetes döntéshozatal iránti újabb kérelmet kell a Bíróság elé terjeszteni. **[eredeti 3. o.]**

(5) 2018. február 12-án a regionális bírósághoz a Krajský soud v Plzni (plzeňi regionális bíróság) a kerethatározat 4. cikke alapján kibocsátott tanúsítvány érkezett a fent [(1) pontban] megjelölt ítéletekkel együtt, amely ítéletekkel XY-t a Cseh Köztársaság büntetőtörvénykönyve 173. §-ának (1) bekezdése és (2) bekezdésének b) pontja alapján rablás különösen súlyos bűncselekménye miatt nyolc évi, börtönben letöltendő szabadságvesztésre ítélték. E tanúsítvány g) pontja értelmében az ítéleteket és a tanúsítványt azért továbbították a Szlovák Köztársaság mint végrehajtó állam részére, mert a kibocsátó állam hatósága arra a meggyőződésre jutott, hogy a kiszabott büntetésnek a végrehajtó államban való végrehajtása megfelel az elítélt társadalomba való beilleszkedése elősegítésére irányuló célnak, és az elítélt a végrehajtó állam állampolgára, és ott is él. Ezenkívül a tanúsítványból (a d) rész 4. pontja és az 1. rész) az következik, hogy az elítélt a feleségével együtt a bűncselekmény elkövetése előtt öt hónappal érkezett a Cseh Köztársaságba, rövid ideig az X társaságnál dolgozott Plzeňben, munkaviszonya azonban megszűnt, és a bűncselekmény elkövetésekor munkanélküli volt. A Cseh Köztársaságban eleinte munkásszállón, majd rövid időn keresztül a családjával bérelt lakásban lakott. A Krajský soud v Plzni (plzeňi regionális bíróság) szerint az elítélt társadalmi beilleszkedése könnyebben elérhető Szlovákiában, mivel szlovák állampolgár, Szlovákiában élte le az egész életét, és ott rendelkezik nyilvántartott állandó lakóhellyel. A Krajský soud v Plzni (plzeňi

regionális bíróság) szerint a Cseh Köztársaságban az elítélt nem rendelkezik szokásos tartózkodási hellyel, mivel a bűncselekmény elkövetését megelőzően annak területén csak nagyon rövid ideig tartózkodott, amely idő alatt semmilyen munkahelyi, kulturális vagy társadalmi kapcsolatot nem létesített, a Cseh Köztársaságban való tartózkodását nem használta ki a társadalomba való teljes beilleszkedéshez, és ahhoz, hogy kialakítson magának olyan otthont, amit szokásos tartózkodási helynek lehetne tekinteni, és ahol családjával együtt élhetne. Éppen ellenkezőleg Cseh Köztársaságban való tartózkodása során az érkezését követően nem sokkal erőszakos bűncselekményt követett el. A Krajský soud v Plzni (plzeňi regionális bíróság) szerint az a körülmény, hogy az elítélt gyermekei a Cseh Köztársaság területén tartózkodnak, akik szintén a Szlovák Köztársaság állampolgárai, és bármikor visszatérhetnek annak területére, szintén nem jelenti azt, hogy az elítélt Cseh Köztársaság területén átadásának akadályát jelentő „szokásos tartózkodási hellyel” rendelkezne.

(6) X.Y. elítélt átadással kapcsolatos észrevételeiben megállapította, hogy Szlovákiában egyedül féltestvére él, akivel nincsen kapcsolata, a szabadlábra bocsátását követően a Cseh Köztársaságban marad, Plzeňben konkrét lakcímmel és ideiglenes tartózkodási hellyel rendelkezik, ahol gyermekei és unokái vannak, aki nem tudná őt meglátogatni, és akikkel elveszítené a kapcsolatot.

(7) A Szlovák Köztársaság néesség-nyilvántartása alapján az elítélt X.Y. [...] a Szlovák Köztársaság állampolgára, és 1998. augusztus 4. óta állandó lakóhelye [eredeti 4. o.] Szepesremete községben, [...] a gölnicbányai járásban található. Az Obvodné oddelenie Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi (iglói regionális rendőrkapitányság, Szlovákia) 2018. március 5-i jelentéséből következik, hogy a fellebbező egyáltalán nem szokott megjelenni a fentiekben említett községben, senkivel nincs kapcsolatban, és mintegy öt éve családjával Franciaországban tartózkodik. Szepesremete község polgármesterének nyilatkozata alapján az elítélt X.Y. állandó lakóhelye ebben a községben található [...] [cím], ott azonban csak [...] fia él annak X.Y. nagyanyjával, aki szerint X. lánya (a fellebbező felesége) két lányával valószínűleg a Cseh Köztársaságban tartózkodik, és nem tartják egymással a kapcsolatot. X.Y. elítélt jelenleg szabadságvesztés-büntetését tölti a plzeňi büntetés-végrehajtási intézetben ([...] [büntetés-végrehajtási intézet címe], Cseh Köztársaság).

(8) Az 549/2011. sz. törvény 4. §-a (1) bekezdésének a) pontja értelmében a Szlovák Köztársaságban elismerhető és végrehajtható a határozat, ha a határozat meghozatalának alapját képező cselekmény a Szlovák Köztársaság joga alapján is bűncselekménynek minősül, kivéve a (2) és (3) bekezdésben foglalt rendelkezéseket, és amennyiben az elítélt szlovák állampolgár, és szokásos tartózkodási helye a Szlovák Köztársaságban található, vagy annak területén igazoltan olyan családi, társadalmi vagy szakmai kötelezésekkel rendelkezik, amelyek a szabadságelvonással járó büntetőjogi szankciónak a Szlovák Köztársaság területén történő végrehajtása során hozzájárulhatnak az elítélt társadalomba való beilleszkedéséhez.

(9) Ebből az következik, hogy a szlovák szabályozás alapján a kibocsátó állam határozatának elismerése és végrehajtása attól függ, hogy a szlovák állampolgár elítélt i. szokásos tartózkodási helye a Szlovák Köztársaság területén található-e, vagy ii. ez utóbbi területén rendelkezik-e igazoltan olyan családi, társadalmi vagy szakmai kötelekkel, amelyek a szabadságelvonással járó büntetőjogi szankciónak a Szlovák Köztársaság területén történő végrehajtása során hozzájárulhatnak az elítélt társadalmi beilleszkedéséhez.

(10) Az 549/2011. sz. törvény 3. §-ának g) pontja értelmében e törvény alkalmazásában a szokásos tartózkodási hely az állandó lakóhely vagy az ideiglenes tartózkodási hely.

(11) A [zákon] č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (a lakóhelynek a Szlovák Köztársaság állampolgárai által történő bejelentéséről és a néesség-nyilvántartásról szóló, módosított 253/1998. sz. törvény; a továbbiakban: a lakóhely bejelentéséről szóló törvény) 2. §-ának (2) bekezdése értelmében a lakóhellyel rendelkező lakosság nyilvántartása szempontjából lakóhely az állandó lakóhely és az ideiglenes tartózkodási hely.

(12) A lakóhely bejelentéséről szóló törvény 3. §-ának (1)–(3) bekezdése és (7) bekezdésének a pontosvesszőt megelőző tagmondata értelmében az állandó lakóhely általánosságban megfelel az állampolgár állandó otthonául szolgáló, a Szlovák Köztársaság területén található helynek. Az állampolgár egy adott időszakban csak egy állandó lakóhellyel rendelkezhet. Az állampolgár állandó lakóhelye **[eredeti 5. o.]** csak irányítószámmal vagy irányítószámmal és helyrajzi számmal megjelölt, lakhatásra, [turisztikai célú] szállásra vagy pihenésre szolgáló épület vagy annak egy része lehet, ha a jelen törvény másként nem rendelkezik. Építmény része alatt értjük a lakást is. Az állampolgár állandó lakóhelyének bejelentése nem alapoz meg semmilyen jogot a (2) bekezdés szerinti ingatlanra vonatkozóan, annak tulajdonosával szemben sem, és az kizárólag nyilvántartási célokat szolgál. Minden állampolgár köteles bejelenteni állandó lakóhelyét, amennyiben nem tartózkodik állandó jelleggel külföldön.

(13) A lakóhely bejelentéséről szóló törvény 6. §-ának (1) bekezdése értelmében az az állampolgár, aki külföldre kíván költözni tartós külföldi tartózkodás céljából, indulását megelőzően köteles jelezni a vonatkozó adatokat kezelő közigazgatási hatóság részére állandó lakóhelye megszüntetését; e hatóságnál köteles megjelölni azt az államot és lakóhelyét, ahova költözni kíván, valamint a külföldi lakóhelye létesítésének napját, amely egybeesik az állandó lakóhelye megszűnésének napjával. E § (3) bekezdése értelmében az az állampolgár, aki külföldön tartózkodik, és e tartózkodás alatt úgy határoz, hogy megszünteti állandó lakóhelyét a Szlovák Köztársaság területén, a megszüntetést bejelentheti a Szlovák Köztársaság külképviseleti irodáján is vagy a Szlovák Köztársaság felhatalmazott képviselője útján is. A Szlovák Köztársaság külképviseleti irodája vagy a felhatalmazott képviselő megküldi az állampolgár állandó lakóhelyére vonatkozó adatokat kezelő illetékes hatóság részére az állampolgár hiteles

aláírásával ellátott bejelentési nyomtatványt, amelyben megjelölésre kerül az állam és az aktuális külföldi lakóhely. Az állandó lakóhely azon a napon szűnik meg, amikor e dokumentum megérkezik az illetékes hatósághoz.

(14) A lakóhely bejelentéséről szóló törvény 8. §-ának (1) bekezdése értelmében az ideiglenes tartózkodási hely az állampolgár állandó lakóhelyén kívüli tartózkodási helye, ahol az állampolgár átmenetileg tartózkodik, amennyiben a tartózkodás meghaladja a kilencven napot; emellett ideiglenes tartózkodási hely az azon állampolgárnak a Szlovák Köztársaság területén található tartózkodási helye, aki tartósan külföldön él, amennyiben e tartózkodás meghaladja a kilencven napot.

(15) A lakóhely bejelentéséről szóló törvény 9. §-a értelmében az az állampolgár, aki tartósan a Szlovák Köztársaság területén rendelkezik állandó lakóhellyel, és kilencven napot meghaladó időtartamra külföldre kíván költözni, e körülményről tájékoztathatja az állandó lakóhelye vagy ideiglenes tartózkodási helye szerint illetékes hatóságot is; tájékoztatásában meg kell jelölnie az államot, a tartózkodási helyet és a tartózkodás időtartamát.

(16) A hivatkozott törvényi rendelkezésekből az következik, hogy a szlovák állampolgárnak a Szlovák Köztársaság területén található állandó lakóhelye vagy ideiglenes tartózkodási helye, amelyek az 549/2011. sz. törvény értelmében szokásos tartózkodási helynek minősülnek, kizárólag nyilvántartási célokat szolgál (lásd a lakóhely bejelentéséről szóló törvény 2. §-ának (2) bekezdését és 3. §-ának (3) bekezdését), és azok fennállása nem függ attól a körülménytől, hogy az állampolgár ténylegesen a megfelelő helyeken tartózkodik-e, és így a családi, társadalmi vagy szakmai vagy más jellegű kötelek révén kötődik-e azokhoz. Az állandó lakóhely esetében a törvény lényegében a tartósan nem [eredeti 6. o.] külföldön élő állampolgárok részére írja elő annak bejelentését (a lakóhely bejelentéséről szóló törvény 3. §-a (7) bekezdésének a pontosvesszőt megelőző tagmondata), és ezzel együtt minden állampolgárt e lakóhely megszűnésének bejelentésére kötelez, amennyiben az állampolgár tartós külföldi tartózkodás céljából külföldre kíván költözni (a lakóhely bejelentéséről szóló törvény 6. §-ának (1) bekezdése), mindazonáltal nem ír elő szankciót e kötelezettség teljesítésének elmulasztása esetén.

(17) Az 549/2011. sz. törvény 4. §-a (1) bekezdésének a) pontja értelmében tehát elismerhető és végrehajtható a kibocsátó állam szabadságvesztéssel járó büntetőjogi szankciót kiszabó határozata (a kettős büntethetőség feltételének fennállása esetén, ha a törvény másként nem rendelkezik), még ha az elítélt szlovák állampolgár ténylegesen nem is a Szlovák Köztársaságban (hanem a kibocsátó államban) él, de annak területén pusztán nyilvántartott állandó lakóhellyel vagy ideiglenes tartózkodási hellyel rendelkezik. Paradox módon abban az esetben is, ha a Szlovák Köztársaság állandóan külföldön élő állampolgára annak területén kizárólag nyilvántartott ideiglenes tartózkodási hellyel rendelkezik. Azon családi, társadalmi vagy szakmai kötelek fennállásának feltétele, amelyek hozzájárulhatnak az elítélt rehabilitációjához, ugyanis csak másodlagos jellegű, és a szlovák szabályozás szerint csak akkor kell

teljesülnie, ha a Szlovák Köztársaság állampolgára annak területén nem rendelkezik szokásos tartózkodási hellyel, állandó lakóhellyel, vagy ideiglenes tartózkodási hellyel.

(18) A fellebbező azon kifogásai, amelyek lényegében arra a körülményre utalnak, hogy nem él a Szlovák Köztársaság területén, és hogy azok a családi, társadalmi vagy szakmai kötelek, amelyek hozzájárulhatnak az elítélt rehabilitációjához, leginkább a kibocsátó államban állnak fenn, első ránézésre megalapozatlannak tűnnek.

(19) Másrészt nem hagyható figyelmen kívül, hogy az 549/2011. sz. törvény ültette át a szlovák jogba a kerethatározatot. E tekintetben érvényesül az a szabály, amely szerint az uniós jog értelmezése során a nemzeti bíróság köteles figyelembe venni valamennyi nemzeti jogi rendelkezést, és azokat a lehető legteljesebb mértékben a kerethatározattal összhangban úgy értelmezni, hogy azok biztosítsák e kerethatározat által elért kívánt cél teljesülését és a kerethatározat teljes érvényesülését (lásd többek között: 2012. szeptember 5-i Lopes Da Silva Jorge ítélet, C-42/11, EU:C:2012:517, valamint a 2016. november 8-i Ogňanov ítélet, C-554/14, EU:C:2016:835).

(20) A kerethatározat (9) preambulumbekzdése értelmében a büntetés végrehajtó államban történő végrehajtásának javítania kell az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének esélyét. Az arról való meggyőződés érdekében, hogy a büntetés végrehajtó államban történő végrehajtása az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének célját szolgálja-e, a kibocsátó állam illetékes hatósága olyan tényezőket vesz figyelembe, mint például az elítélt személy kötődése a végrehajtó államhoz, az, hogy az elítélt személy a végrehajtó államot tartja-e családi, nyelvi, kulturális, társadalmi vagy gazdasági kapcsolatai, illetve a végrehajtó állammal való egyéb kötődése helyének. **[eredeti 7. o.]**

(21) A kerethatározat (15) preambulumbekzdése értelmében e kerethatározatot az Európai Közösséget létrehozó szerződés 18. cikke által az Unió állampolgáira ruházott, a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogával összhangban kell alkalmazni.

(22) A kerethatározat (17) preambulumbekzdése értelmében e kerethatározatban az azon államra való hivatkozások, amelyben az elítélt személy „él”, arra a helyre vonatkoznak, amelyhez az érintett személy szokásos tartózkodási helye alapján, és olyan tényezők alapján kötődik, mint például családi, társadalmi és szakmai kötelei.

(23) A kerethatározat 3. cikkének (1) bekezdése értelmében e kerethatározat célja azon szabályok megállapítása, amelyek értelmében a tagállamok az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének elősegítése érdekében elismernek egy ítéletet és végrehajtják a büntetést.

(24) A kerethatározat 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében feltéve, hogy az elítélt személy a kibocsátó államban vagy a végrehajtó államban

tartózkodik, és feltéve, hogy ez a személy a 6. cikkben előírt esetekben ehhez hozzájárulását adta, az ítéletet a tanúsítvánnyal együtt – amelyre a formanyomtatványt az I. melléklet határozza meg – a következő tagállamok egyikének lehet továbbítani: [...] az elítélt személy állampolgársága szerinti tagállam, ahol a személy él.

(25) A kerethatározat 4. cikkének (2) bekezdése, (3) bekezdésének első mondata és (4) bekezdése értelmében az ítélet és a tanúsítvány továbbítására akkor kerülhet sor, ha a kibocsátó állam illetékes hatósága – adott esetben a kibocsátó állam és a végrehajtó állam illetékes hatóságai közötti egyeztetést követően – meggyőződött arról, hogy a büntetés végrehajtó állam általi végrehajtása az elítélt személy társadalomba való beilleszkedésének elősegítését szolgálja. Az ítélet és a tanúsítvány továbbítását megelőzően a kibocsátó állam illetékes hatósága bármilyen megfelelő módon egyeztethet a végrehajtó állam illetékes hatóságával. Ezen egyeztetések során a végrehajtó állam hatáskörrel rendelkező hatósága a kibocsátó illetékes hatóságának indokolással ellátott véleményét nyújthat be arról, hogy a büntetés végrehajtó állam általi végrehajtása nem segítené elő az elítélt személy társadalmi rehabilitációját és a társadalomba való sikeres beilleszkedését. Ha nem kerül sor egyeztetésre, ilyen vélemény haladéktalanul benyújtható az ítélet és a tanúsítvány továbbítását követően. A kibocsátó állam illetékes hatósága mérlegeli ezt a véleményt, és határoz arról, hogy a tanúsítványt visszavonja-e vagy sem.

(26) A kerethatározat 6. cikkének (3) bekezdése értelmében minden olyan esetben, amikor az elítélt személy még a kibocsátó államban tartózkodik, lehetőséget kell adni számára véleményének szóbeli vagy írásbeli kifejtésére. [...] Az elítélt személy véleményét figyelembe kell venni **[eredeti 8. o.]** az ítélet tanúsítvánnyal együtt történő továbbítása kérdésének eldöntésekor. Ha az elítélt személy él az e bekezdésben biztosított lehetőséggel, a véleményét továbbítani kell a végrehajtó államnak, különösen tekintettel a 4. cikk (4) bekezdésére. [...]

(27) A kerethatározat 8. cikkének (1) bekezdése értelmében a végrehajtó állam illetékes hatósága elismeri a 4. cikkel összhangban és az 5. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően részére továbbított ítéletet, és haladéktalanul megteszi a büntetés végrehajtásához szükséges intézkedéseket, kivéve, ha az illetékes hatóság úgy dönt, hogy az elismerés és a végrehajtás megtagadásának 9. cikk szerinti okai valamelyikére hivatkozik.

(28) A kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a végrehajtó állam illetékes hatósága megtagadhatja az ítélet elismerését és a büntetés végrehajtását, amennyiben a 4. cikk (1) bekezdésében meghatározott feltételek nem teljesülnek.

(29) A kerethatározat 9. cikkének (3) bekezdése értelmében az (1) bekezdés a), b), c), i), k) és l) pontjában említett esetekben az ítélet elismerésének és a büntetés végrehajtásának megtagadására vonatkozó határozat meghozatala előtt a végrehajtó állam illetékes hatósága bármilyen megfelelő módon egyeztetet a

kibocsátó állam illetékes hatóságával, és szükség esetén felkéri, hogy haladéktalanul küldjön meg részére minden szükséges további tájékoztatást.

(30) A tanúsítványnak a kerethatározat I. mellékletében foglalt formanyomtatványa szerint a formanyomtatvány d) részének 4. pontjában kell megadni adott esetben, és ha rendelkezésre állnak, az elítélt személy családjára, vagy az őt a végrehajtó államhoz fűződő társadalmi vagy munkahelyi kapcsolataira vonatkozó egyéb releváns információkat.

(31) A kerethatározat hivatkozott rendelkezéseiből kitűnik, hogy a kerethatározat célja az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének elősegítése. A Najvyšší súd (regionális bíróság) tehát úgy véli, hogy a kerethatározat 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában megállapított szempontok csak akkor teljesülnek, ha az elítélt az állampolgársága szerinti tagállamban olyan családi, nyelvi, kulturális, társadalmi és gazdasági, valamint szakmai kapcsolatokkal rendelkezik, amelyek figyelembevételével megalapozottan feltehető, hogy az e tagállamban való végrehajtás növeli az elítélt társadalmi beilleszkedésének lehetőségét. E szempontból tehát a szlovák nemzeti szabályozás – amely lehetővé teszi az állampolgárával szemben szabadságvesztéssel járó büntetést kiszabó határozat elismerését és végrehajtását abban az esetben is, ha ezen állampolgár csak formálisan nyilvántartott állandó lakóhellyel vagy ideiglenes tartózkodási hellyel rendelkezik a Szlovákia területén, anélkül, hogy az állampolgár ténylegesen rendelkezne azokkal a családi, társadalmi, szakmai vagy más jellegű kötelekekkel, amelyek hozzájárulhatnak a társadalmi beilleszkedéséhez, mivel nem arról az esetről van szó, amikor a büntetőítélet végrehajtását követően az elítélt személyt ki kell toloncolni Szlovákia területére (a kerethatározat 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja) – nem biztosítja **[eredeti 9. o.]** a kerethatározat teljes érvényesülését azon célkitűzést illetően, hogy a határozat elismerése és végrehajtása ezekben az esetekben hozzájárul (hozzájárulhat) az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének megerősítéséhez.

(32) Meg kell ugyanakkor jegyezni, hogy még ha 2020. január 1-jétől módosul is a szlovák szabályozás, és az 549/2011. sz. törvény 4. §-a (1) bekezdése a) pontjának új megfogalmazása szerint a szabadságvesztés-büntetést kiszabó határozatot akkor lehet a Szlovák Köztársaságban elismerni, ha az elítélt annak állampolgára, és szokásos tartózkodási helye, amelyet már nem állandó lakóhelyként vagy ideiglenes tartózkodási helyként határoznak meg, annak területén található, e törvény 32. §-a szerint (annak 2020. január 1-jétől hatályos változatában) a 2020. január 1-je előtt indult eljárást e törvény 2019. december 31-ig hatályos változatának megfelelően, azaz a jelen határozat indokolásának 8. és 10. pontjában ismertetett rendelkezések alapján kell lefolytatni.

(33) A fentiekre, és különösen az uniós jogi rendelkezéseket hatáskörének keretei között alkalmazni hivatott nemzeti bíróság azon kötelezettségére is figyelemmel, hogy biztosítani köteles e normák teljes érvényesülését, szükség esetén – saját hatáskörénél fogva – eltekintve a nemzeti jogszabályok uniós joggal ellentétes rendelkezéseinek alkalmazásától, anélkül hogy előzetesen kérelmeznie kellene

azok jogalkotói vagy bármilyen egyéb alkotmányos úton történő megsemmisítését vagy várnia kellene arra (lásd különösen: 1978. március 9-i Simmenthal ítélet, 106/77, EU:C:1978:49, 21. és 24. pont; 2009. november 19-i Filipiak ítélet, C-314/08, EU:C:2009:719, 81. pont; 2010. június 22-i Melki és Abdeli ítélet, C-188/10 és C-189/10, EU:C:2010:363, 43. pont, valamint [2013. február 26-i] Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 45. pont), a legfelsőbb bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a jelen eljárásban való döntéshozatalhoz az uniós jogot kell értelmezni. E bíróság tehát az eljárás felfüggesztéséről és a Bírósághoz való fordulásról határozott az alábbi kérdéseket terjesztve a Bíróság elé:

Úgy kell-e értelmezni a kerethatározat 4. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy az ott előírt feltételek csak abban az esetben teljesülnek, ha az elítélt személy az állampolgársága szerinti tagállamban olyan családi, társadalmi, szakmai vagy más jellegű kötelekekkel rendelkezik, amelyek alapján megalapozottan feltételezhető, hogy a büntetés e tagállamban való végrehajtása elősegítheti társadalmi beilleszkedését, ennél fogva azzal ellentétben az 549/2011. sz. törvény 4. §-a (1) bekezdése a) pontjának 2019. december 31-ig hatályos változatában foglalthoz hasonló olyan nemzeti rendelkezés, amely ilyen esetekben a határozat elismerését és végrehajtását csak a végrehajtó államban hivatalosan nyilvántartásba vett állandó lakóhely vagy ideiglenes tartózkodási hely alapján teszi lehetővé, figyelmen kívül hagyva azt, hogy az elítélt személy ezen államban rendelkezik-e olyan tényleges kötelekekkel, amelyek növelhetik a társadalmi beilleszkedésének esélyét? [eredeti 10. o.]

Az előző kérdésre adott igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni a kerethatározat 4. cikkének (2) bekezdését, hogy a kibocsátó állam illetékes hatósága a kerethatározat 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szabályozott esetben, még az ítélet és tanúsítvány továbbítását megelőzően köteles megvizsgálni, hogy az ítéletnek a végrehajtó állam általi végrehajtása az elítélt személy társadalmi beilleszkedése elősegítésének célját szolgálja-e, és ezzel egyidejűleg a tanúsítvány d) részének 4. pontjában fel kell tüntetnie az ezzel összefüggésben megszerzett információkat is, különösen ha az elítélt személy a kerethatározat 6. cikkének (3) bekezdése szerinti véleményében azt állította, hogy a kibocsátó államban tényleges családi, társadalmi vagy szakmai kötelekekkel rendelkezik?

Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni a kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének b) pontját, hogy akkor is indokolt a határozat elismerésének és végrehajtásának megtagadása, ha a kerethatározat 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti esetben az e rendelkezés (3) bekezdése szerinti egyeztetés és az egyéb szükséges információk esetleges benyújtása ellenére sem nyer bizonyítást az olyan családi, társadalmi, szakmai vagy más jellegű kötelekek fennállása, amelyek figyelembevételével megalapozottan feltételezhető lenne, hogy a büntetés

végrehajtó államban történő végrehajtása elősegítheti az elítélt személy társadalmi beilleszkedését?

[omissis] [a jogorvoslati lehetőségekre vonatkozó tájékoztatás]

Pozsony, 2019. október 22.

[omissis] **František Mozner**

a tanács elnöke

MUNKADOKUMENTUM